

OP DE VINGERS

INTERVIEW MET ANDRÉ MIEGIES

GEKEKEN

TEKST HANS BOCK FOTOGRAFIE ANDRÉ MIEGIES

Voordat ik in Soest in de woonkamer van André aan-gekomen ben, is het al duidelijk dat ik bij een visser, natuurliefhebber en fotograaf te gast ben. Naast de voordeur hangt een uit hout gesneden vlagzalm met de namen van de bewoners van het huis en de muren van de hal zijn nagenoeg compleet bedekt met zelfgemaakte foto's van reeën, vogels en landschappen. André blijkt een boeiend verteller en neemt me mee van windevisserij, naar het binden van zalmvliegen, binnen- en buitenlandse beurzen, vleermuizen in de nacht en mega-zeeforellen. Uiteraard heeft hij voor de lezers ook een goed vangende windevlieg gebonden.

Mijn visserij. Zo typeert André het vissen op de rivier de Lek. “De kleine vis, waar de grote windes op jagen, ligt, vanuit de oever gemeten, in de eerste meters van het water. Het water is daar slechts enkele centimeters diep. Als de windes komen jagen, zie je de ruggen van de windes vaak boven het water uitsteken of de staarten wanneer ze tussen de stenen op zoek zijn naar iets eetbaars. Het is belangrijk dat je een paar meter van het water vandaan blijft, anders verjaag je de schuwe windes meteen. Met een reachcast werp ik mijn lijn evenwijdig aan de waterlijn en strip ik de vlieg binnen. Het water van de Lek is glashelder en ik vis op deze manier op zicht. De visserij speelt zich tussen de rivierkribben af. Als er langs de waterlijn geen winde valt te spotten, waad ik naar de bedden met fonteinkruid. Het probleem daarbij is dat de plantjes tot ongeveer 15 centimeter onder het wateroppervlak groeien. Als je met een natte vlieg vist, zit je meteen in de planten vast. Ik los dit op door aan het einde van mijn leader een goed drijvende Tsjernobyl ant of foam sprinkhaan te knopen. Op ongeveer 25 centimeter daarvoor komt een onverzwaarde of licht verzwaarde natte winde vlieg aan een kort zijlijntje. De puntvlieg zorgt ervoor dat de natte vlieg hoog blijft en niet in de planten komt. Het is even verbazingwekkend als spectaculair dat de windes geregeld de sprinkhaan pakken.”

Op mijn vraag of André alleen op de Lek vist, antwoordt hij: “Nee joh, ik vis ook heel graag op de randmeren, de Waal, Boven Merwede en

natuurlijk ook rondom huis waar ik de rivier de Eem en het Valleikanaal heb. Een andere visserij die ik graag beoefen, is het vliegvisseren op de rivier de Eem. Ik gebruik dan een zinklijn. Aan een leader van ongeveer een meter bind ik een streamertje met een rug van foam. Tijdens het binnenstrippen duikt de vlieg naar de bodem, waarna deze, vanwege het foam, weer omhoog beweegt. Deze actie zet de snoekbaars vaak aan tot een aanval op de streamer.”

GEEN KILO-KNALLERS

Als ik vraag of André ook in het buitenland vist, zegt hij: “Ik vis geregeld in Noorwegen, in de omgeving van Trysil. Ik vis onder andere op de Trysilelva en de Glomma. Ik vind het leuk om in de kolkende stroomnaden een dikke wespvlieg te presenteren en te zien hoe de grotere vlagzalmen deze moeiteloos weten te ontdekken en opslokken. Ook is het spannend om 's avonds in de rivierbedding een muispa-

troon te presenteren. De grotere forellen verliezen door de duisternis en het silhouet van de vlieg hun argwaan, verlaten hun schuilplaats en storten zich vol overgave op het muispatroon. Toch hoeft ik niet zo nodig van dergelijke kiloknallers te vangen. Het allerliefste vis ik in de kleine riviertjes die door het schilderachtige landschap stromen. Zoals de Flena. Deze slingert zich eerst door een kaal, steenachtig gebied en later door de bossen, waar je flink moet klauteren. Met een kort hengeltje peuter ik het pocketwater uit. Het zijn kleine, wilde, fraai getekende forelletjes die ik er vang. Als je het spel beheerst, kun je er best wat vangen, maar makkelijk is het niet. Zodra ze je zien, ben je kansloos en moet je naar het volgende poeltje klauteren.”

KLASSIEKE ZALMVLIEGEN

Hoewel André graag vliegvist, vindt hij zichzelf nog meer een vliegbinder. “Met name het binden van klassieke zalmvliegen vind ik geweldig”. André kan zich goed voorstellen dat veel vliegvissers wat vreemd tegen de wereld van het klassieke zalmvliegbinden aankijken. “De meeste vliegvissers binden om hun doos te vullen en met hun zelfgemaakte creaties te vissen. Met een klassieke zalmvlieg wordt eigenlijk niet gevist, hoewel er nog steeds puristen zijn. De meesten worden echter ingelijst of in kunststof gegoten om als kunstwerk te dienen. Omdat er zoveel werk in zit, is het bijna onmogelijk om op een clubavond met z’n allen een dergelijke vlieg te maken. Gemiddeld doe ik ongeveer zes uur over een full dressed zalmvlieg. Hierdoor is de materie minder toegankelijk. Daar komt nog bij dat je het ook niet uit een boekje kunt leren. Natuurlijk heb je boeken nodig maar het meeste leer je van collega vliegbinders. Ik laat daarom graag ‘mijn’ vliegen beoordelen door vrienden die ook zalmvliegen binden, zoals Paul van de Driessche, Henk van Bork en Mike Townend om er maar een paar te noemen! Van deze mannen heb ik al heel veel geleerd. Dan is er de verkrijgbaarheid van het materiaal. Als binder van klassieke zalmvliegen wil je natuurlijk ook de juiste materialen hebben en dat is nog wel eens moeilijk en soms heel kostbaar. André bevestigt mijn opmerking over de absurde prijzen die soms gevraagd worden. Het internet wordt dagelijks afgespeurd naar net dat ontbrekende veertje. Gelukkig zijn er wel wat leveranciers waar je exclusieve veertjes kunt kopen. Bij Ken Sawada in Japan bijvoorbeeld. Een speckled bustard veer kost daar

André vertelt met plezier iets over het binden van een klassieke zalmvlieg vanaf de basis.

“Het begint met een zogenaamde ‘blind eye hook’. Dat is een haak waarbij aan de haaksteel geen oog zit. Het oog werd oorspronkelijk gemaakt van een stukje in elkaar gedraaide en geconserveerde darm. De ‘gut’. Daarom spreken we nog steeds van een ‘gut-eye’, hoewel dit tegenwoordig vaak gemaakt wordt van gekleurd nylon, dat op traditionele wijze in elkaar getwist wordt. Als de gut is ingebonden, begin je meestal met de ‘tag’. Deze kan bijvoorbeeld gemaakt zijn van ovaal goud- of zilvertinsel. De tag bestaat meestal uit drie slagen tinsel en zijde floss. Dan de staart. Deze wordt bovenop de haaksteel ingebonden waar de tag stopt. De lengte van de staart is 1,5 keer de haakopening. Soms komen er bovenop de staart ook nog veertjes, zoals van de chatterer, indian crow of barred woodduck. Hierna komt de butt, ter hoogte van de punt van de haak. Dit is meestal een struisvogelfiber. De body kan gemaakt worden van tinsel, floss of dubbing en kan ook nog in één of meerdere secties verdeeld zijn. De ribbing bestaat uit vijf slagen tinsel. Vaak hebben we ook nog een body hackle en een throat hackle. Bij zalmvliegen kennen we de full feather vleugels en de gemarriede vleugels. De full feather vleugels worden gemaakt

van hele veren en de gemarriede vleugels uit strips van zwaan of kal-

koen in diverse kleuren. Het standaard aantal fibers staat niet helemaal vast, maar bedraagt meestal 24 veerfibers links en rechts. Deze twee vleugels komen dan tegen elkaar bovenop de haaksteel en worden daar ingebonden. Dit is één van de moeilijkere stappen. De volgende stap zijn de wangetjes of ‘cheeks’. Deze zijn vaak van jungle cock of ijsvogel. Over de vleugel komt in veel patronen nog de topping. Die moet het puntje van de staart raken maar moet ook de bovenvleugel helemaal volgen. Dan een mooi kopje wikkelen en dan is het

‘bouwwerk’ klaar! Ik bind mijn zalmvliegen graag traditioneel en probeer zoveel mogelijk de voorgeschreven materialen te gebruiken. Als dat niet lukt, gebruik ik vervangende veren die vaak niet van echt zijn te onderscheiden.”

- 1 topping
- 2 underwing
- 3 wing
- 4 gut eye
- 5 tail
- 6 tag
- 7 but
- 8 body
- 9 rib
- 10 hackle
- 11 throat
- 12 head

635 euro. Dergelijke prijzen betaal ik overigens nooit voor mijn veren. Binnen het wereldje wordt er ook veel geruild of zomaar gegeven en dat is juist het leuke ervan! Natuurlijk heb je niet voor elk patroon van dergelijke zeldzame veren nodig en hoeft je je vlieg niet altijd op een handgesmede haak van 35 euro te binden.”

OP DE VINGERS

INTERVIEW MET ANDRÉ MIEGIES

GEKEKEN

▶ BEURZEN

Op beurzen worden klassieke zalmvliegen van topbinders voor honderden euro's per stuk verkocht. André is in 2011 voor de tweede keer gevraagd om op de Irish FlyFair als demonstratiebinder zijn kunsten te vertonen. Samen met Johan Put en twee andere Nederlanders hield hij de Nederlandse eer hoog. Ook op de Noord Ierse Killyleagh beurs werd André als demonstratiebinder gevraagd. "Toch vind ik de British Fly Fair de beurs der beurzen. Daar moet je als vliegvisser ooit een keer geweest zijn. Als binder keek ik heel erg op tegen mensen als Oliver Edwards en Charles Jardine. Nu sta ik samen met ze aan de bar en bind ik met hen als demonstratiebinder". Dat André internationaal als topbinder wordt beschouwd, blijkt verder uit het feit dat hij is gevraagd om voor 'Flyfishing & Flytying' een serie van maar liefst vier artikelen te schrijven. "Ik vind het ook erg leuk dat ik door Nicolas Wright van Deer Creek gevraagd ben als teamdesigner. Deer Creek komt steeds met innovatieve producten, die ik vaak als een van de eersten mag uitproberen". Als ik vraag naar verschillen tussen beurzen in Nederland of in Engeland, geeft André een verrassend antwoord. "De beurzen en hun bezoekers in Engeland ademen echt de traditie van het vliegvisseren nog uit. Je ziet er van die grote kerels met grijze krulsnorren gekleed in tweed pakken compleet met hun wandelstokken. Verder is het verschil in discipline opmerkelijk. In Engeland staan de wachtenden keurig opgesteld voor de bindtafel. Drie of vier bezoekers naast elkaar en zo een aantal rijen achter elkaar. Wanneer de eerste rij genoeg gezien heeft, geven ze je een hand en lopen verder. Op dat moment komt de tweede rij voor de tafel staan en schuiven alle rijen naar voren op. In Nederland is het een geduw en getrek om vooraan te komen. In Engeland kan ik op mijn gemak even mijn bindtafel verlaten, zonder dat ik daarna vliegen of gereedschap mis. Helaas heb ik Nederland gemerkt dat dit niet altijd mogelijk is."

VLEERMUIZEN EN ZEEFOREL

Tijdens een vakantie in Denemarken stond André op een camping in de buurt van de Karup A. "Uiteraard wilde ik op deze wereldberoemde rivier mijn geluk beproeven. Uitgerust met een aftma 6 hengel en voorzien van een zwarte tubefly aan een tip van 18/00 ging ik in de schemer naar de rivier om een goede bocht uit te zoeken, waar ik die nacht een paar uurtjes zou kunnen vissen. Langs de rivier kwam ik een Deen tegen die me vertelde dat ik beter kon wachten met vissen tot de vleermuizen uitgevlogen zouden zijn. We praatten nog wat over het zeeforelvissen. De man vertelde dat er dat seizoen nog geen enkele grote zeeforel gevangen was. Ik liet me echter niet ontmoedigen en toen de vleermuizen langs scheerden, liep hij nog een stukje met me mee om me een goed stuk van de rivier aan te wijzen. Ik viste op de plek die de man mij aangewezen had. Het was er meteen naast de kant bijzonder diep, zodat ik vanaf de kant viste. Worp na worp maakte ik schuin stroomafwaarts naar de overkant in de bocht. Opeens voelde ik een ruk aan de lijn! In het aardedonker drilde ik een vis, die massief aanvoelde. De dril ging moeizaam omdat de vis zich niet gewonnen wilde geven en de stroming gebruikte om druk uit te oefenen. Uiteindelijk had ik de vis min of meer onder handbereik. Op het moment dat ik mijn hoofd lampje aan wilde doen, zei de man die ik eerder had ontmoet tegen me dat ik beter geen licht kon maken. Ik schrok me rot, want ik had hem tijdens de dril niet aan horen komen. Toen de vis zich voor onze voeten gewonnen gaf en ik mijn schepnetje van mijn rug tevoorschijn haalde, bleek duidelijk dat de vis daar niet in zou passen. Voordat ik er erg in had greep de man zijn gaf en tilde hij de vis met de gaf uit het water. Het was een monster! Later bleek de vis 94 centimeter lang te zijn. Ik schudde de man de hand en bedankte hem voor de hulp. Zo trots als een pauw liep ik met de vis naar de camping. Ook al was het midden in de nacht, ik wilde de vis aan mijn vrouw laten zien. Toen zij eenmaal wakker was en me met mijn vangst had gefeliciteerd, zakte het adrenalinepeil in mijn bloed en merkte ik dat ik mijn lijn niet had opgespoeld en de gehele weg van de rivier naar de camping zo'n 25 meter vlieglijn achter me aan had gesleept!"

BINDSTAPPEN VAN DE "AM WINDESPECIAL"

- 1 Haak naar keuze, binddraad naar keuze. Verzwaar de haak met looddraad;
- 2 Fixeer het looddraad met binddraad en een druppeltje lak;
- 3 Zet een kort staartje in van Uni floss neon, kleur hot red;
- 4 Zet hierboven een paar zwarte fazantfibers;
- 5 Bind een stukje silver wire small als ribbing in en breng de binddraad naar het haakoog;
- 6 Bind een stuk Uni mylar pearl size 10 en een zwarte hanenveer in;
- 7 Wikkel van de Uni mylar het lijfje heen en terug en zet met een paar slagen binddraad vast;
- 8 Hackle de zwarte hanenveer met grove slagen naar achter en zet vast met de ribbing;
- 9 Breng nu de ribbing door de hacklefibers naar voren en zet vast met binddraad;
- 10 Zet voor de kraaghackle een zwarte slappe oversized hennenvaar met de punt in;
- 11 Hackle van deze veer een kraag, maak een kopje en bind af. Duw tijdens het maken van het kopje de fibers van de kraagveer naar achter.

